

Ljubav je ljubav oduvijek

„~~Još~~ **Jupiii**, počinje drugo polugodište školske godine ~~2020./2021.~~ **1961./1962.**”, bila je to jedina misao koja je prolazila glavom trinaestogodišnje Dore toga dana.

„Obožavam biti ~~na praznicima~~ **u školi** i odmoriti se od ovolikog rada, ~~učenju~~ **rad na farmi** zbilja iscrpljuje ~~mozak~~ **tijelo** i dušu. Danas se ~~nažalost~~ **napokon** vraćam u školske klupe”, razmišljala je Dora spremajući svoju postelju.

Sunce je ~~već odavno~~ **još nije** izašlo, a Dora se spremala ~~ponoviti staro gradivo~~ **odvesti kravu na pašu**. Najprije je sa stola uzela ~~mobitel~~ **novine** da pogleda zbiva li se štogod novo, a zatim je na sebe navukla svoje ~~nove~~ **stare** poderane traperice koje je nosila isključivo za ~~grad~~ **livadu**. Nakon toga pripremila je doručak: ~~kruh s čokoladnim namazom~~ **kuhana jaja i malo sira**. Otišla je u ~~trgovinu~~ **štalu** ~~kupiti~~ **izmusti kravu kako bi dobila** mlijeko.

Nakon doručka trebala se naći sa svojom prijateljicom Mijom. Svakoga dana zajedno su odlazile ~~u obližnji park~~ **na livadu vodeći krave na ispašu** te se o podne vraćale kući. Vrijeme im je uglavnom prolazilo u čitanju i razgovoru o neobičnoj modi ili o neobičnom Marku koji ide s njima u razred. Uzela je torbu i u nju strpala ~~e-čitač~~ **omiljenu knjigu**. Obožavala je roman *Harry Potter i kamen mudraca*, ~~priču o posebnom malom čarobnjaku~~ **Heidi**, ~~priču o posebnoj djevojčici koja je živjela na planini s djedom~~. „Zbilja volim tu knjigu”, razmišljala je toga jutra. Pročitala ju je već bezbroj puta jer ~~uživa u zamišljanju da prolazi pustolovine s Harryjem~~ **si njezina obitelj ne može priuštiti kupnju nove knjige**. Kad je stigla na dogovoreno mjesto, Mia ju je već čekala. Sjele su u sjenu velikoga hrasta i ~~kratko promatrale prolaznike~~ **pustivši krave da u miru pasu**. Zatim su izvadile ~~e-čitače~~ **knjige** i neko vrijeme zadubljeno čitale.

„Mama mi je ~~kupila~~ **sašila** novu ~~majicu~~ **haljinu** za školu, ima onakve ~~rupe na ramenima~~ **napuhane rukave** kakve se sada nose”, pohvalila se Mia prekinuvši Doru u ~~borbi čarobnim štapićima~~ **trčanju alpskim predjelima**.

„Mislim da je Miroslav bacio oko na tebe, i bez te ~~fancy~~ **gizdave** odjeće!” prijateljski joj je namignula Dora, a zatim pogled vratila na ~~zaslon~~ **knjigu**.

Neko je vrijeme vladala tišina. Iznenada se Dora trgnula, kao da joj je na um pala neka važna misao, izvadila je ~~mobitel te žurno listala galeriju sa snimkama zaslona~~, ~~potrajalo je dok nije pronašla željenu sliku~~ **papirić na kojem je neurednim rukopisom bilo napisano nekoliko riječi**. Slika na ~~mobitelu~~ prikazivala je snimku zaslona s Lucijine ~~priče~~ na Instagramu, dvije ruke su se držale, a uz njih je bilo malo sreće i ~~tag~~ koji je vodio na Franov profil. **Pisalo je:**

„Lucija + Fran =

Rekao mi je Petar da je čuo od Ane, koja je čula od Marice, kojoj je rekla Ivana, da je Stjepanu Luka rekao da je vidio Luciju i Frana kako se drže za ruke.”

Mia je širom otvorila oči, ovo je jedan od sočnijih tračeva u posljednje vrijeme. Jedva je čekala doći u školu i uvjeriti se u istinitost onoga što je upravo vidjela.

Vrijeme do ručka projurilo je poput vlaka. Dora je uletjela u kuću, brzo se presvukla i postavila stol. Ubacila je u usta nekoliko zalogaja i već je odijevala ~~svoje najljepše traperice~~ **svoju najljepšu haljinu**. Uzela je školsku torbu i pri izlasku ubacila još jedan komadić ~~mesa~~ **krumpira** u usta. Našla se s Mijom te su zajedno otišle do škole, ~~bila je to velika moderna zgrada na dva kata s prostranim učionicama i pametnim pločama~~ **bila je to kućica koja je izgledala poput kapelice, sastojala se od predvorja i jedne velike prostorije u kojoj su bile klupe i ploča. U toj jednoj učionici mnogo je učenika slušalo nastavu skupa bez obzira na dob**. Dora se nije radovala školi zbog matematike i hrvatskog, već zbog toga što će napokon vidjeti prijatelje, i neobičnoga Marka.

Nastava je polako prolazila, jedan se sat u učionici činio poput tri sata druženja s Mijom. Svi su u razredu primijetili kako se Lucija i Fran drže jedan blizu drugoga, ili im se to samo činilo zbog trača koji se širio među učenicima poput korova? Tijekom prvoga odmora svi su zadirkivali Luciju i Frana te izvikivali njihova imena po razredu. Nakon što je napokon zvono odzvonilo za kraj sata matematike, svi su se skupili kako bi podijelili hranu za užinu. Koja gozba: ~~griekalice, gumeni bomboni, nešto voća koje nitko neće pojesti, a Ivan je donio i dvije ogromne čokolade~~ **sir, kruh, nekoliko kolutova kobasice i suhe slanine, a Ivan je donio i dvije jabuke**. Jedna za njega, a druga za sretnika kojega odabere. Svi su navalili na hranu poput gladnih vukova, potajno se nadajući da će Ivan svoju poslasticu dati upravo njemu... Hrana je brzo nestala, a nakon što je Miro uzeo zadnji komadić, svi se okupili oko Ivana. Napravili su krug oko njega molećivo pružajući ruke. Ivan je odugovlačeći mirno stajao, a zatim se okrenuo prema Dori, nasmiješio se i pružio joj ~~čokoladicu~~ **jabuku**. Dorino je lice oblilo rumenilo, bila je crvenija od ~~ometa čokoladice~~ **jabuke** koju je upravo dobila. Osmjehnula mu se te sramežljivo promrmljala zahvalu. Razredom je tren vladala tišina, a zatim su svi zaboravili na Frana i Luciju te počeli izvikivati: „Dora i Ivan! Dora i Ivan!” Sad se i Ivan zarumenio kao djevojka. Zajedno su se sklonili u zadnju klupu i zagrizli ~~u meku čokoladu koja se topila na jeziku~~ **u slatko meso, kako se Dori učinilo, najljepše jabuke na svijetu**. U toj galami glavom joj je proletjela misao: „Možda neobični Marko ipak može pričekati.”